

ЯКЩО У ШКОЛІ СІМ'Я ТО У СІМ'І – ШКОЛА

Заступнику голови райдержадміністрації Ганні Романівні Худик минулого тижня знову випала почесна місія – вручити медалі та посвідчення «Мати-героїня» п'ятьом жінкам – Валентині Володимирівні Зінчук з Острожця, Ніні Степанівні Троцюк, Ганні Петрівні Кудрик, Тетяні Віталіївні Устимчук, Наталії Петрівні Денисюк із Борбина. Цю місію вона виконала достойно, як і належить представнику влади – знайшлися і теплі слова, і щирі побажання. Тим паче, що зустріли її радо, зворушливо. Але під час цієї зустрічі був один момент, коли Ганні Романівні... забракло слів. Від подиву і захоплення. Це трапилось тоді, коли діти цих славних жінок зібралися у Борбині на шкільному подвір'ї (див. фото вгорі). Тут одразу стало аж затісно. Мимоволі спало на думку, що тут навчаються лише одні Кудрики, Троцюки, Устимчуки, Денисюки... І справді, у цих сім'ях виховують по 14-12 дітей. Кожна родина – немов укомплектований клас повної середньої школи. І таким класом керує лише один наставник – мама. Втім, вона не лише вчителька і вихователька, а й кухар, швачка, бригадир городньої бригади...

Відповідальні обов'язки покладені і на тих, хто із-за скромності лишився, як то кажуть, за кадром. Йдеться про чоловіків-глав сімейств. Їм, жартують жінки, теж треба присвоїти звання героїв. І в їхніх жартах є доля правди. Бо батьки також несуть на своїх плечах нелегку ношу – мусять дбати, аби в сім'ї водився гріш. Бо ж треба і одягнути, і нагодувати свою чималу дитячу армію. А той гріш у наш скрутний час – річ не стільки наживна, скільки проживна. На одні лише зошити треба витратити кругленьку копійку. Щодо взуття – так воно теж немов горить, особливо на хлопчачках. Бо ж їх до лави не приклеїш – хочеться іноді і на велосипеді покататися, і м'яча копнути.

Ніде правди діти – важкі часи нині переживає країна, а багатодітні сім'ї і поготів. Але батьки не скаржаться на статки, не шикуються у черги до представників районної, місцевої влади. Труднощі долають самотужки, гуртом. Вистояти, подолати негаразди допомагає їм свята молитва, з якою вони разом із дітьми звертаються до Бога. І Він допомагає їм на нелегкому життєвому шляху.

Злагода і взаєморозуміння панує у сім'ях. Тут ніколи не чути сварок і лайки. У кожного члена родини – свої обов'язки. Старші доглядають менших, хлопці допомагають татові, дівчата – мамі.

Ростуть діти, набираються від батьків мудрості, стають на шлях подружнього життя. Рід росте, міцніє, поповнюється. Ганна Петрівна Кудрик уже давно стала бабусею у неї 12 онуків. У Наталії Петрівні Денисюк їх п'ятеро, у Тетяні Віталіївні Устимчук – четверо. Одне слово, життя триває, і якщо через якийсь десяток-другий літ до котроїсь із героїнь завітають у гості всі одночасно – і діти, і внуки, і правнуки, то їм, либонь, стане тісно не лише в хаті, а й на подвір'ї.

Висловлюємо своє припущення вголос, на що жінки реагують досить серйозно, мовляв, якщо Господь дасть усім здоров'я дожити до такого дня, то ми будемо раді невимовно. Ще й вас у гості запросимо...

Що ж, якщо запросять, обов'язково завітаємо. А чому б і ні?

Олександр ДРАЧЕНКО,
провідний спеціаліст РЦСССДМ.